

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

CỰC LẠC THẾ GIỚI

Độc Cô Sách biết mình thực sự thông minh hơn người may mắn đoán đúng vấn đề nan giải cuối cùng này chàng mừng khôn tả vừa hỏi tiếp:

-Xin hỏi Chúc nhị ca, bây giờ bản đạo có thể đẩy cửa Chúng Diệu chi môn vào trong Cực Lạc thế giới ở Ly Hồn cốc để tham kiến đại giá được chưa?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Đạo trưởng đã thông minh như vậy tất nhiên là có thể đẩy cánh cửa Chúng Diệu chi môn rồi nhưng đạo trưởng muốn vào trong Cực Lạc thế giới thì còn phải đi qua một quãng đường khó khăn và nguy hiểm dài chừng mười trượng nữa. Mong đạo trưởng gắng sức đi cho tới đích, để cổ quan tài đó chỉ là cổ quan tài rỗng không thôi.

Độc Cô Sách nghe nói nghĩ bụng:

-"Ta hùng tâm cao muôn trượng, trải ngàn dặm xa xôi tới đây, thì còn sợ gì quãng đường nguy hiểm dài mười mấy trượng cuối cùng này nữa?"

Nghĩ tới đó chàng không do dự gì hết, hớn hỏ cười và đáp:

-Chúc nhị ca yên tâm, bản đạo không hãi sợ sự khó khăn khổ sở gì hết, thể nào cũng qua được quãng đường khó khăn cuối cùng để vào bái kiến tôn nhan, tham dự nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thiếu Khoan cười ha hả đáp:

-Chỉ mong được như vậy thôi.

Tiếng nói của y vừa vang lên xong, bốn bề yên lặng như tờ.

Độc Cô Sách bỗng nghĩ tới một việc liền nghĩ bụng:

-"Chẳng lẽ con đường hiểm trở mà Thiếu Khoan vừa nói đó lại còn khó qua hơn Chúng Bố chi môn và Chúng Vấn chi môn chẳng?"

Tuy chàng đã nghĩ như vậy, nhưng chân vẫn không ngừng bước, đi tới trước cửa Chúng Diệu chi môn giơ tay lên khê đẩy, hai cánh cửa theo tay chàng mở toang ra ngay, nhưng khi chàng trông thấy con đường ở sau cánh cửa đó quả chàng đã phải cau mày lại. Thì ra sau cánh cửa là một cái lỗ hang rộng hơn thước, chỉ có thể bò vào được thôi, trong địa thế này hễ ai chui vào bên trong, dù có võ công cao siêu đến đâu cũng như là bị tạm phế vậy, tha hồ để cho người khác tấn công mình.

Độc Cô Sách không ngờ quãng đường này lại hiểm trở đến như thế, nhưng chàng biết tiến vào bên trong tuy rất hung hiểm, nhưng lui bước lại còn khó khăn hơn. Chàng đành phải nghiêng răng mím môi đánh liều chui luôn vào trong hang động ấy.

Đường hang này thoát tiên còn khá rộng nhưng càng chui sâu vào bao nhiêu càng chật hẹp bấy nhiêu, như là kẹt chặt ở trong đó mà không sao tiến lên được nữa.

Độc Cô Sách tính nhắm mình mới đi được sáu bảy trượng thôi và chàng cũng biết mình mới qua được một nửa con đường nguy hiểm, còn một nửa mình phải làm thế nào chui qua được nốt mới xong.

Thình lình chàng bỗng thấy hai hang động ấy biết cử động, người chàng bị bó chặt và chân sau cũng bị kẹt nốt không sao cử động lại được nữa. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu "ùm, ùm" chàng thấy người mình như đang nằm ở trong một cái hòm bằng đá, bị người ta từ từ lôi về phía trước. Một lát sau chàng bỗng thấy phía trước có ánh sáng thấp thoáng, hình như được người lôi kéo ra khỏi hang động rồi, chàng mới khoan tâm, tưởng mình đã qua khỏi quãng đường gian nan nguy hiểm nhất và cho đây là một cách khảo nghiệm nghị lực chịu đựng của người mới gia nhập minh ước. Chàng lại nghĩ bụng:

"-Có lẽ bây giờ họ đã khảo nghiệm ta xong, thấy ý chí của ta kiên cường mà đã đưa ta đến chốn Cực Lạc tiên giới rồi và cái hòm đá này cũng sắp cử động để ta chui ra"

Chàng đoán không sai, quả nhiên có người đang mở cái hòm đá kêu "lách cách", nhưng kết quả làm chàng thất vọng. Vì họ chỉ mở một lỗ nhỏ ở chỗ mắt và mũi để cho chàng trông thấy và thở được thôi! Độc Cô Sách vội nhìn ra bên ngoài xem họ đã đưa mình tới đâu?

Chàng liền thấy bên ngoài có một cái gương đồng lớn, chàng mới trông rõ tình cảnh của mình. Thì ra chàng bị kẹt chặt ở trong cái áo quan bằng đá, chứ không phải là một cái hòm bằng đá, mà chàng đã tưởng tượng. Nói tóm lại chàng đã tốn không biết bao nhiêu công lao khó nhọc, qua được "Chúng Bồ chi môn", "Chúng Nghi chi môn", "Chúng Vấn chi môn" và "Chúng Diệu chi môn", rút cục, chàng tự đâm đầu vào trong lưới, chui ngay vào trong cỗ áo quan đá này. Còn một điều khiến chàng phải giở khóc dở cười, là trên cỗ áo quan tài có khắc bốn chữ "Cực Lạc Thế Giới" thực lớn phản chiếu trong chiếc gương khiến chàng trông thấy rõ mồn một.

Độc Cô Sách kinh hoảng đến mất hết hồn vía và còn khóc dở mếu dở mà tự nhủ rằng:

"-Vừa rồi ta được Chúc Thiếu Khoan khen ngợi là người rất thông minh, sự thực thì ta ngu xuẩn không sao tưởng tượng được. Sao lại không nghĩ ra Cực Lạc thế giới mà chúng nói là cái quan tài đá như thế này?"

Nghĩ tới đó chàng lại trông thấy dưới bốn chữ "Cực Lạc Thế Giới" khắc ở trên cái áo quan đá còn mười bốn chữ nhỏ nữa. Mười bốn chữ đó viết như sau:

" Nhân sinh hữu tử tu đan tuý (người đời có rượu nên phải uống cho say) Nhất tích hà tăng đáo Cửu Toàn (bằng không một giọt cũng không mang được xuống dưới âm)"

Hai câu này lại làm cho chàng tưởng tượng như mình đang ở trong giấc mơ và càng kinh hãi đến mất hết hồn vía là khác.

Đọc xong hai câu đó, trong đầu óc chàng đã nảy ra một bức hoạ, bức hoạ này không phải là ảo tưởng chỉ là những sự đã qua mà chàng hồi tưởng lại đó thôi.

Đọc Cô Sách hồi tưởng khi mình ở trên núi Mã Tích, đùa giỡn và đánh lừa Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương, chúng chôn sống Giang Tử Kỳ vào trong một tảng đá lớn. Sau đó mình lại dùng hai tay viết hai câu: "Nhân sinh hữu tử tu đan tuý, Nhất tích hà tăng đáo Cửu Toàn".. Có ngờ đâu từ đó đến nay cách nhau không xa lịch sử lại lần lượt tái diễn như trước! Mình bị anh em Hoàn Vũ Cửu Sát dụng kế chôn mình ở trong cỗ quan tài đá này, bên ngoài cũng khắc hai câu mà mình đã khắc lên trên tảng đá mà cũng là ngôi mộ của Giang Tử Kỳ ngày nọ! Sự đời sao lại xảo hợp một cách khéo léo như thế này?

Trừ phú Thiếu Khoan đã biết rõ cái chết bí mật của Tử Kỳ, mới sai Báo Văn theo dõi những lời nói ở trên đỉnh núi, để dụ mình ngoan ngoãn chui vào trong lưới? Nhưng cái chết của Tử Kỳ mình đã làm một cách rất chu đáo, có thể nói là không để lộ ra một chút sơ hở nào hết. Vả lại Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương còn đi Quảng Tây thì khi nào chúng về núi Dã Nhân trước mình được?

Tại sao vụ bí mật này tiết lộ để chúng biết như thế? Lạ thực! Lạ thực!

Đọc Cô Sách càng nghĩ càng thấy làm lạ, thì tấm gương lớn ở trước mặt đã tự động chạy sang một bên, tấm gương có kê một cái bàn đá trên bàn bày la liệt những thức ăn rất ngon lành và đang có một nam một nữ đối ẩm với nhau.

Vừa trông thấy hai người đó chàng lại càng ngạc nhiên thêm, vì người đàn bà mặc áo đen, mặt dùng một miếng lụa mỏng phủ kín, da trắng bạch như không có sắc máu, thiếu nữ này chàng đã đoán chắc là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, người đã dùng hai cái tên hoá danh Lư Sơn và Độc Cô Hận. Còn người đàn ông thì lại càng làm cho chàng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra. Người đó chính là Giang Tử Kỳ đã bị chàng dụng kế chôn sống ở trong tảng đá rồi.

Ôn Băng tham dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát và được Đinh Ngọc Sương gọi là Thất muội, nàng đột nhiên tới Ly Hồn cốc điều này tuy khiến chàng rất kinh ngạc, nhưng vẫn có thể có được. Còn Giang Tử Kỳ, y tựa như linh oan hồn xuất hiện ở trong núi Dã Nhân và dùng cái trò ăn miếng trả miếng mà chôn sống mình vào trong tảng đá này?

Tình hình này lạ lùng đến không sao tưởng tượng được, dù Độc Cô Sách thông minh tuyệt đỉnh, mà cũng không sao hiểu rõ nguyên nhân bên trong. Chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc, rút cục thở dài một tiếng, chán nản vô cùng, đành nằm

yên trong quan tài đá để cho đối phương muốn xử trí ra sao thì xử. Vì chàng đoán chắc đối phương đã biết rõ việc làm của mình nên bây giờ chúng mới dùng thủ đoạn chôn sống để ăn miếng trả miếng đối phó.

Tử Kỳ nghe thấy Độc Cô Sách thở dài liền cười gằn mấy tiếng và quát hỏi:

-Linh Thông tặc đạo, người than thở làm gì? Cổ nhân vẫn thường nói: "Quả báo oan gia". Chẳng lẽ người đã quên mối thù người đã gây nên ở núi Mã Tích rồi hay sao?

Nghe thấy đối phương nói câu Linh Thông tặc đạo. Độc Cô Sách mới vỡ lẽ, liền cất tiếng cười ngạo nghễ.

Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

-Linh Thông tặc đạo, người cười cái gì thế? Báo ứng tuần hoàn không sai một ly một tí nào hết. Trước kia người hại ta như thế nào, thì bây giờ ta cũng dùng thủ đoạn ấy để đối xử lại. Chẳng lẽ...

Không đợi chờ đối phương nói dứt, Độc Cô Sách vẫn cười và đáp:

-Ô Báo Văn, người mau bỏ mặt hoá trang kia đi, đừng cố giả trò ma quỷ ra trước mặt ta nữa. Giang Tử Kỳ không những bị chôn trong tảng đá, lại còn bị Đinh Ngọc Sương đang tâm dùng Cửu Độc Thần Công cách quan tài đánh cho xác của Tử Kỳ tan nát hoá thành một đồng nước máu rồi, chỉ còn lại một cái áo vàng, một mớ tóc và mấy cái móng tay móng chân thôi.

Thì ra, Độc Cô Sách đã nghĩ tới khi chàng điếm huyết Giang Tử Kỳ và khi nói chuyện với ông cháu Đồng Bách Biểu vẫn dùng tên họ thực. Nếu Tử Kỳ phục sinh thực, sao y lại gọi mình là Linh Thông đạo tặc được?

Tử Kỳ đã chưa phục sinh thì người ngồi trước mặt đây ắt phải là người khác giả mạo. Và Ô Báo Văn đã nổi danh là Thiên Diện lang quân thì ngoài y ra không còn ai có thể giả dạng giống như thế được?

Độc Cô Sách phán đoán rất chính xác, Báo Văn thấy chàng đã biết rõ mưu mô của mình rồi đành cười ha hả mà cời cái mặt nạ ra, rồi quát hỏi lại:

-Linh Thông đạo tặc, người đã nhận tội giết chết Giang lục ca của chúng ta rồi chứ?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Đại trượng phu dám làm phải dám nhận. Quả thực ta đã lập kế khiến Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đích tay chôn sống y vào trong tảng đá lớn.

Thiếu nữ áo đen nghe chàng nói xong cười khẩy nói:

-Người đã biết đại trượng phu dám làm thì phải dám nhận, nhưng người cũng phải biết đại trượng phu đi không thay tên ngồi không đổi họ chứ? Ta hãy hỏi người câu này, người có phải là Linh Thông đạo sĩ thật hay là đạo sĩ giả?

Độc Cô Sách thấy mình đã bị lọt vào tròng của kẻ địch rồi, không khi nào kẻ địch lại tha chết cho mình đâu? Chi bằng mình cứ nói trắng tên họ ra, xem thiếu nữ

áo đen này có phản ứng gì không thì sẽ biết mình ước đoán nàng là Ôn Băng giả dạng có đúng không?

Chàng đã quyết định như vậy, liền ung dung trả lời ngay:

-Cô nương hỏi như vậy rất có lý ta không phải là đạo sĩ mà là Độc Cô Sách đã gặp cô nương với Đinh Ngọc Sương ở trong chùa Vô Cấu trên núi Cửu Hoa một lần rồi.

Vừa nghe thấy cái tên Độc Cô Sách thiếu nữ áo đen đã giật mình đến thót một cái, nàng vừa giơ chén lên môi hớp rượu, vì sự thất kinh đó mà khiến mấy giọt rượu rỏ xuống áo của nàng.

Độc Cô Sách thấy vậy biết thiếu nữ áo đen đúng là Ôn Băng giả dạng.

Tô Báo Văn thấy thiếu nữ áo đen có thái độ như vậy cũng phải ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

-Lư Sơn thất muội có quen biết tên Độc Cô Sách này hay sao thế?

Thiếu nữ nghiêng răng mím môi gật đầu đáp:

-Tôi biết y là đệ tử ký danh của Đại Bi Đầu Đà, chúng ta không thể tha thứ cho y được, phải trừng trị thực nặng nề trả thù cho Giang lục ca mới được.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy toát mồ hôi ra, cảm thấy sống như thế này thực vô vị liền khẽ thở dài nhắm nghiền hai mắt lại chờ chết.

Thì ra từ khi Độc Cô Sách lên Lư Sơn gặp gỡ Ôn Băng đến giờ, đối với nàng ta ngoài việc ăn năm vì mình đã làm hỏng kế hoạch trả thù cho mẹ nàng, chàng đã đem lòng yêu dấu nàng.

Tình yêu của nam nữ rất huyền bí chỉ cần đã thương yêu nhau rồi thì bất cứ đối phương có hành động gì, hoặc cau mày, hoặc cười một cách rất bình thường mình cũng thấy có liên can với mình và cảm tình sâu nghĩa nặng, không bao giờ quên được.

Độc Cô Sách là người như vậy, khi ở trong chùa Vô Cấu chàng bị Ôn Băng tát cho bốn cái tát, không những chàng không hận nàng mà trái lại còn cho là nàng đã lập kế để cứu mình, nàng có thiện cảm với mình biết bao. Bây giờ mình bị giam giữ trong chiếc quan tài đá này, dù có võ công rất cao siêu cũng không thể làm gì được, tính mạng của mình như đang treo lủng lẳng ở một sợi chỉ. Vì vậy chàng mới thố lộ tên thật, phần để nhận xét xem nàng ta có phải là Ôn Băng thực không, phần thứ hai là chàng còn mong nàng ta sẽ lập kế cứu mình là khác.

Ngờ đâu sự thực trái hẳn với sự ước đoán của chàng. Ôn Băng nghe thấy ba chữ "Độc Cô Sách" tuy hơi giật mình kinh hãi nhưng nàng không những không nghĩ cách giải cứu, mà còn nói toẹt cả sư môn của mình ra và còn yêu cầu Tô Báo Văn đừng có tha thứ, phải báo thù tuyết hận cho Tử Kỳ mới được.

Nghe nàng nói như thế Độc Cô Sách không chán nản và không toát mồ hôi lạnh sao được.

Cổ nhân đã dạy, không gì đau đớn bằng chết tự trong đáy lòng nay Độc Cô Sách đã tưởng tượng như trái tim của mình đã chết hẳn. Chàng khẽ buông tiếng thở dài và thản nhiên không còn coi sống chết vào đâu nữa.

Báo Văn nghe Ôn Bằng nói xong liền cười khẩy và đỡ lời:

-Thất muội, anh em Hoàn Vũ Cửu Sát ngày thường vẫn có tiếng hễ bị xúc phạm một tý là thế nào cũng trả thù cho được mới thôi, huống hồ y đã giết Giang lục ca của chúng ta. Thù lớn như vậy, khi nào chúng ta tha chết cho y được. Thất muội...

Ôn Bằng đưa mắt liếc Báo Văn một cái vừa cười, vừa hỏi:

-Giữa hai ta nên xưng hô như thế nào mới thích đáng? Tôi nên gọi người là bát đệ hay là bát ca, mà người thì gọi tôi là thất tỷ hay là thất muội?

Báo Văn không ngờ Ôn Bằng lại hỏi mình như thế, ngơ ngác giây lát rồi mới cau mày đáp:

-Nếu theo sự xếp hạng Hoàn Vũ Cửu Sát thì cô nương được điền vào địa vị thứ bảy, tôi phải gọi cô nương là thất tỷ, nhưng theo tuổi tác thì tôi lại lớn hơn, tôi có thể gọi cô nương là thất muội được.

Ôn Bằng vừa cười vừa nói tiếp:

-Tôi không muốn chiếm phần hơn làm chị của người mà cũng không muốn thiệt thòi làm em gái của người, cho nên tôi đã nghĩ ra được một cách rất công bằng:

Báo Văn nghe nói cảm thấy hứng thú, mỉm cười hỏi:

-Cái gì là biện pháp công bằng?

-Trước khi đại hội Thiên Nam chưa khai mạc, Hoàn Vũ Cửu Sát chưa chính thức đánh lại minh ước, thì bạn cứ theo tuổi gọi tôi là San muội, nhưng khi đã liên minh với nhau theo anh em rồi, thì tôi phải được chiếm phần hơn mà bạn phải gọi tôi là thất tỷ.

Báo Văn cười ha hả gật đầu:

-Biện pháp này quả thật công bằng mà cũng rất có lý, San muội là người băng tâm tú cốt, tuyệt đỉnh thông minh, bây giờ hiền muội làm ơn nghĩ hộ cho một cách trừng trị tên Độc Cô Sách này, để trả thù hận cho Giang lục ca.

Ôn Bằng vừa cười vừa đáp:

-Muốn trả thù tuyệt hận thì ta cứ nên ăn miếng trả miếng, khiến lục ca ở dưới chín suối cũng hả dạ và còn khiến Độc Cô Sách khâm phục không thể oán thán chúng ta vào đâu được nữa.

Báo Văn kêu "ồ" mỉm cười hỏi:

-Có phải San muội định chôn sống y đấy không?

Ôn Bằng gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Trước kia chôn sống Giang lục ca, y đã khiến lục ca phải chịu cách không thiết chưởng của Uất Trì tam ca và Cửu Độc thần công của Đinh ngũ tỷ, thì bây giờ chúng ta cũng bắt chước y không thể giảm bớt thủ tục đó được.

-Có phải San muội muốn cùng tôi, hai chúng ta cách xa áo quan mà dùng chưởng tấn công, truyền công xuyên qua đá để cho tên tiểu tặc Độc Cô này trước khi bị chôn, phải nếm mùi cương phương làm tan xương nát thịt ra đã phải không?

-Thực là báo ứng tuần hoàn không sai chút nào, trông nhân thì được quả như bóng theo hình. Chúng ta tái diễn tấm thảm kịch ở núi Mã Tích trước kia tại trong Ly Hồn cốc này.

Báo Văn cười gằn nói tiếp:

-San muội nói rất chí lý chúng ta cũng bắt chước như thế mà ra tay.

Ôn Băng gật đầu, giơ bàn tay trắng như tuyết mà không có chút sắc máu nào lên, Báo Văn cũng từ từ giơ hai tay lên, hai người đều vận công vào bàn tay để đợi chờ tấn công.

Tính mạng của Độc Cô Sách sắp tận đến nơi liệu chàng có chịu nhắm mắt chờ chết hay không? Không! Lúc này trong lòng chàng còn đang ôm ấp hy vọng tràn trề.

Vì chàng cảm thấy tuy mình đã lỗ mãng phá tan kế hoạch trả thù cho mẹ của Ôn Băng, nhưng mình đã tỏ rõ tâm sự với các nhân vật đầu não của sáu đại môn phái, là chuyện bất sống Bạch Phát Quỷ Mẫu đem về cho nàng để nàng xử tội. Chuyện này tất nhiên thế nào nàng cũng phải biết như vậy dù nàng có tức hận mình đến đâu, cũng không khi nào nàng nhẫn tâm dùng cương phong giết mình trước rồi lại chôn mình sau.

Huống hồ khi ở chùa Vô Cấu nàng giả bộ bảo điểm trúng vào tử huyệt của mình để Ngọc Sương khỏi giở Cửu Độc Thần Công ra tấn công thêm. Nói tóm lại, tuy nàng đã tát mình bốn cái rất nặng thực, nhưng có đánh như thế thì nàng mới cứu mình thoát chết được.

Trong núi Cửu Hoa nàng đã chịu ra tay cứu mình chẳng lẽ ở trong núi Dã Nhân này, nàng lại đang tâm giết mình hay sao?

Vì vậy chàng mới sực nghĩ ra một ảo tưởng, ảo tưởng đó là Ôn Băng đã giơ bàn tay trắng như ngọc lên, nếu nàng không ra sức thì thôi mà nàng ra sức tấn công thực sự, có lẽ nàng không đánh vào áo quan đá, mà lại đánh vào chỗ yếu điểm của Báo Văn, khiến một kẻ hung ác trong Hoàn Vũ Cửu Sát sẽ chết ngay tại chỗ cũng chưa chừng.

Chàng thấy Báo Văn với Ôn Băng sắp sửa ra sức tấn công, tính mạng của mình sắp bị kết liễu đến nơi, thì bỗng có một giọng nói rất âm trầm rùng rợn vọng tới.

-Hãy dừng tay!

Báo Văn và Ôn Băng cùng ngạc nhiên ngừng tay lại không dám tấn công nữa.

Tiếng nói nọ vừa dứt, thì trong chiếc cửa sắt tròn ở bên vách trái đã có một chiếc xe, bánh xe tự động xuất hiện, trên xe có một ông già mặc áo xanh, mặt gầy gò

trông rất quý quyết. Ông già ấy chính là Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan, nhân vật đầu não của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Ôn Bằng thấy Thiếu Khoan xuất hiện ngăn cản không cho mình với Báo Văn dùng chưởng đánh chết Độc Cô Sách. Nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Sao Chúc nhị ca lại khoan thứ cho tên Độc Cô Sách này như thế?

Thiếu Khoan cười giọng rất xảo quyết đáp:

-Tam quân dễ kiếm mà một tướng khó cầu, Độc Cô Sách quá thông minh, dù ngu huynh là người sắt đá thấy y là người có tài như thế mà cũng phải động lòng mến chuộng nhân tài.

Ôn Bằng lạnh lùng đỡ lời:

-Sao nhị ca lại khen y là thông minh được, theo sự nhận xét của tiểu muội thì y không hơn không kém một con bò, rất hồ đồ.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói hai câu đó liền đỏ mặt tía tai.

Chúc Thiếu Khoan nhìn Ôn Bằng lắc đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Thất muội không nên chê y hồ đồ như thế. Bất cứ người nào dù thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng có lúc u mê làm nên những việc rất hồ đồ...

Nói tới đó y nhìn vào cổ quan tài mỉm cười nói tiếp:

-Hiện giờ tuy hồ đồ thực, tự đâm đầu vào tròng và tự giam mình ở trong quan tài đá này, nhưng ngu huynh nhận thấy y là người đại tài, đại trí, thực là một người hiếm có trên thế gian này.

Báo Văn vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Vì việc gì mà đại ca lại có lòng đoái hoài đến y như thế?

Thiếu Khoan quay đầu lại nhìn Báo Văn, mỉm cười hỏi:

-Bát đệ còn nhớ, trước khi Độc Cô Sách tới đây đã có mấy người định tham dự vào minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta không?

Nghĩ ngợi giây lát Báo Văn lên đáp:

-Tám người.

Thiếu Khoan lại hỏi tiếp:

-Tám người này thân phận như thế nào?

-Toàn là cao thủ hạng nhất của đương kim hắc đạo.

Thiếu Khoan thấy Báo Văn trả lời như vậy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Bọn người ấy khi đi qua Chúng BỐ chi môn, Chúng Nghi chi môn và Chúng Vấn chi môn như thế nào?

Báo Văn lắc đầu đáp:

-Tám người đó chỉ có một người là đi tới gần được Chúng Diệu chi môn thôi, nhưng y vẫn không trả lời được câu hỏi cuối cùng rút cục bị giết chết và bị trảm xác trong cổ quan tài trống rỗng không có đầy ở trong Chúng Nghi chi môn rồi.

Thiếu Khoan thở dài một tiếng nói tiếp:

-Như vậy đủ thấy Độc Cô Sách là người thông minh khả ái, trước y chưa có một người nào thông minh qua được Chúng Diệu chi môn và sau y cũng chưa chắc đã có người tài ba như thế.

Báo Văn thấy Thiếu Khoan nói như vậy vội hỏi:

-Chúc nhị ca đã có lòng thương tài không muốn giết y, vậy nhị ca định xử trí như thế nào?

Thiếu Khoan mỉm cười đáp:

-Ngu huynh muốn giả mà hoá thực, khiến y trở nên anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta.

Ôn Bằng vừa cười vừa hỏi:

-Bây giờ y đã bị giam giữ trong quan tài đá này, tất nhiên y không sao phản kháng lại được mà thế nào y cũng phải nghe lệnh của nhị ca, nhưng làm cách nào mà nhị ca có thể biết được y thực lòng với chúng ta?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Ngu huynh sẽ bắt y phải thề nặng, nếu y chịu nghe theo, thì y sẽ trở thành anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, còn nếu y không chịu nghe, thì y có bị chết cũng không ân hận nữa.

Báo Văn cau mày lại hỏi tiếp:

-Chúc nhị ca bắt y thề thốt như vậy thì có ăn thua gì đâu, chẳng lẽ nhị ca lại tin lời thề thốt suông của y hay sao?

Thiếu Khoan lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Bát đệ không biết được diệu kế trong cấm nang của ngu huynh, nếu Độc Cô Sách chịu nghe theo ngu huynh thì ngu huynh chỉ cần bắt y nói có ba câu coi như là lời thề nguyện thôi, như vậy ngu huynh có thể cam đoan y sẽ không dám thay lòng đổi dạ, mà rất trung thành với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta.

Ôn Bằng có vẻ không tin, kêu "ồ" một tiếng rồi hỏi tiếp:

-Chúc nhị ca, chỉ ba lời nói mà lại có công hiệu như thế ư?

Thiếu Khoan chỉ cười chứ không trả lời, hai tay quay chiếc bánh xe đi tới gần chiếc quan tài rồi y lên tiếng hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô Sách, chắc bạn đã nghe thấy hết lời lẽ của anh em mõ vừa nói với nhau rồi, bây giờ mõ chỉ hỏi bạn một câu trước. Bạn muốn sống hay muốn chết.

Độc Cô Sách bình thản đáp:

-Đến con kiến còn tham sống hưởng chi là người, nhưng mõ đã giết chết Giang Tử Kỳ, chẳng lẽ bạn lại không trả mối thù ấy hay sao?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Có hai cách trả thù! Một là ăn miếng trả miếng, chôn sống bạn để cho lục đệ dưới chín suối được yên dạ. Còn một cách là bạn thành tâm trở nên anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, để cùng nhau hợp lực hùng trấn lại cái thế thần oai hồi ba mươi năm

về trước, khiến Giang lục đệ ở dưới chín tuổi thấy thế cũng yên dạ. Vì mục đích và chủ trương của lục đệ thường mong muốn đã đạt được, thì cái chết của y cũng không phải là vô giá trị. Cho nên mỗi mới cho phép bạn được lựa chọn một trong hai cách đó là thế.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Chẳng hay Chúc huynh có cho phép tại hạ được suy nghĩ giây lát không?

Thiếu Khoan lắc đầu vừa nói vừa cười trả lời:

-Thiếu Khoan mỗi bình sinh rất sợ trường về cách nắm vững thời gian. Cổ nhân dạy ngủ lắm thì mê nhiều, chậm sẽ sinh biến, bất cứ việc gì cũng thế, phải cương quyết đoạt ngay, bằng không thường hay có những chi tiết khác xảy ra. Cho nên bạn muốn sống hay muốn chết thì phải quyết định ngay, chứ mỗi không để cho bạn được suy tính đâu.

Độc Cô Sách nghĩ bụng:

-"Quý hồ còn nước ta còn tát, bất cứ y bắt mình thế độc đến đâu, ta cũng nhận lời trước xem sao đã, chả hơn là bị chôn sống một cách thảm khốc hay sao?".

Chàng còn đang suy nghĩ thì Thiếu Khoan đã lạnh lùng đáp:

-Lư thất muội với Tô bát đệ hãy vận công chuẩn bị, ngu huynh hỏi thêm Độc Cô Sách một câu nữa. Nếu y không trả lời, hai người cứ việc dùng kinh lực ngâm cách quan tài đánh cho y tan xương nát thịt tại chỗ rồi chôn sống luôn.

Nói xong y lại cười khẩy hỏi Độc Cô Sách ngay:

-Thế nào? Bạn là người thông minh, không nên hồ đồ tới cùng nữa. Chẳng lẽ bạn lại cam tâm bỏ lỡ dịp may hiếm có cuối cùng hay sao?

Trong lúc Thiếu Khoan lên tiếng hỏi, Báo Văn đã vận công lên hai cánh tay để đợi chờ rồi.

Độc Cô Sách biết mình đã bỏ lỡ dịp may này, thì không sao thoát chết được. Nên chàng đành phải nhẫn nhục chịu đựng mà khẽ cười và đáp:

-Chúc nhị ca đã bảo bần đạo là người thông minh thì bần đạo cũng phải thông minh một chút mới được.

Thiếu Khoan nghe nói cả mừng vội hỏi tiếp:

-Bạn đã quyết định cầu sống để làm anh em của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Dù bần đạo là người ngu xuẩn đến đâu, cũng không bao giờ đại dột và cố chấp như thế Chúc nhị ca đã có lòng thương như vậy, thì có thể buông tha ra khỏi Cục Lạc thế giới này trước.

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Nếu người không nghe lời ta chỉ bảo, lớn tiếng nói ba câu này trước thì đừng có hòng sống sót ra khỏi quan tài đá này.

Độc Cô Sách không hiểu Thiếu Khoan muốn bắt mình nói ba câu gì, liền cười và hỏi:

-Chúc nhị ca, muốn tại hạ nói ba câu gì. Lên núi đao phải không? Nhảy xuống vạc dầu phải không? Hay là bị sét đánh tan xương nát thịt chẳng?

Thiếu Khoan cười ha hả đáp:

-Cái lối thề chỉ đau răng ấy thì dù người thề thốt đến một trăm câu một nghìn câu cũng vô ích thôi.

-----oOo-----